

Запряно, слънцето се каточе въ гласа
 На шумната тълпа услужва и засмени
 Лучи по пъстрите имъ празнични премени
 Преплита и играй съсъ техните бои —
 Тукъ блесне, татъкъ се на подплесъ открои,
 Като на някой змей на гъвката ръбата
 210 Гърбина — ей му и опашката чепата
 Таме на върхъ ридътъ къде се горе вий:
 Премята, сниша се, за мигъ единъ се свий,
 А ето я че пакъ на възбогъ се протегне,
 Каточе небеса да иска да досегне —
 Това сж люлките, където се рождътъ,
 Деца, като пчели, когато имъ медътъ
 Привечерь пчеловодъ изъ кошари събира.
 А купъ до купъ, далечъ нататъкъ по баира,
 Кат' по нивя кръстци, съборяни седжтъ,
 420 До сложени предъ тяхъ трапези, и пищжтъ
 Тамъ гайди, тамъ зурли. Ей по-отвѣдъ, унесенъ
 Младъ песнопоецъ е подхваналъ тиха песенъ
 И татъкъ на далечъ се кръшния му гласъ
 Извива. Въ песенъта заслушани, въ захласъ
 Единъ е на ръка подирялъ чело грижливо,
 Другъ подловилъ мустакъ съ два прѣста го увива,
 А трети сепнатъ гледъ ту нейде отведе,
 Ту шепотомъ се къмъ съседи приведе —
 А вий се песенъта изтихомъ подловена,
 430 И думи, екъ на скърбъ въ душата спотаена,
 Ту сякашъ спрепнати отъ нещо зачестжтъ,
 Замятатъ се, ту пакъ за мигъ се пресекжтъ
 Нечакано, като че нещо си да скриятъ,